

அங்கத உத்தி: முற்கால பக்தியிலக்கியங்களும் முக்கூடற்பள்ளுவும்
- ஓர் அறிமுக ஒப்பீடு

செ. ஸ்டாலின் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, சென்னைக் கிறித்தவக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), தாம்பரம், சென்னை-600 059, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Satire techniques: Early devotional texts and mukhoodarpallu - An introductory comparison

S. Stalin ^{a,*}

^a Department of Tamil, Madras Christian College (Autonomous), Tambaram, Chennai-600059, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
stalin.s@mcc.edu.in

Received: 04-01-2021
Revised: 09-04-2021
Accepted: 14-04-2021
Published: 30-04-2021

ABSTRACT

Tamil literature holds a broader research domain which still explores itself for the extensive researches. From time to time, discussions and researches occur in religious context. Even after Sangam literature, Jainism and Buddhism taught the virtues and then gradually converted to the literary forms as religious concepts. Following this vogue, Saivism / Vaishnavism used Tamil literature to promote their own religious concepts and also to oppose the other religions. Later, they dissolved their contraindication and united in order to oppose the other religions. This trend can be traced in "MUKOODARPALLU". A comparative study between the early and later religious literature is done and a technique called SATIRE is spotted in the text and sketched its features in the introductory level.

Keywords: Satire, pallu, Parody, Religious Opposition, Devotional literature

முன்னுரை

தமிழிலக்கியம் பரந்துபட்ட ஆய்வுலகை இன்றளவும் தருகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் முதல் தற்கால இலக்கியங்கள் வரை காலந்தோறும் பாடுபொருளும் மற்றும் வடிவங்களும் மாற்றமடைந்துக்கொண்டே வருகின்றன. இலக்கியம் சுவைபெற அதனுள் பயன்படுத்தப்படும் உத்திகள் உதவுகின்றன. நூற்பொருளை உலக வழக்கத்திற்கும் செய்யுள் வழக்கிற்கும் பொருத்தமாகக் காண்பது இவ்வுத்திகளே (TECHNIQUE). அதாவது தன் படைப்பின் செவ்விய புலப்பாட்டிற்கு உதவும் ஆற்றலும் ஆக்கமுறையுமே உத்தியாகும். இதனை,

"Techniques - the manner and ability with which an artist, writer, dancer, athlete on the like, employs the technical skills of his particular art on field of endeavor" (pg.1458-1967) என்கிறது ஒரு ஆங்கில அகராதி. அவ்வகையில் அமையப்பெற்ற உத்திகளுள் ஒன்று அங்கதம் (SATIRE).

அங்கதம்-வரையறை

அங்கதம் என்பது தீங்கையும் அறிவின்மையையும் கண்டனம் செய்யும் பாட்டு என்பார் ஜான்சன் (satire is a poem in which wickedness or folly is censured). தொல்காப்பியர், “கூற்றிடை வைத்த குறிப்பு” என அங்கதத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். பேச்சிடையே ஓர் உட்குறிப்பை நிறுத்திக் கூறுதலே அங்கதம் என்பது பொருள். எழுத்தும் சொல்லும் தொடர்ந்து நின்று தரும் பொருள்வேறு. அதனால் உரைக்கப்படும் பொருள் வேறு. எழுத்தொடு சொல்லாகும்... (1435:2009) என்று தம் நூற்பாவில் விளக்குகிறார். மேலும் அங்கதம் வெண்பா யாப்பினைப் பெறும் (1375:2009) என்றும் “செம்பொருளாயின் வசையெனப்படுமே” (1382:2009) என்றும் கூறுகிறார். அதாவது அங்கதம், செம்பொருள் வசைச்செய்யுள். பழிகரப்பு எனும் பழியைப் புகழ்வது போல மறைத்துப் பகடிச்செய்வது.

தனிமனித வாழ்க்கையிலிருந்து குழு வாழ்க்கைக்கு நகர்ந்து சமூகமான போது, தனிமனித பழக்கங்கள், வழக்கங்களாகி பொதுவான சமூக நடத்தையாகின்றன. அவ்வாறான நடத்தைகள் அச்சமூகத்தினரால் மீறப்படும்போது அது பகடிக்கு ஆளாகின்றன. மேலும் தனி மனிதரை, சாதியை, சமூகத்தைச் சாடுவதும் அங்கத மரபாகவே கருதப்படுகிறது. மென்மையாக தனிப் பெலவீனங்களைச் சுட்டிக்காட்டுவது முதல் வலுவாகச் சாடித் தாக்குவது வரை பல்வேறு வகையான அங்கதங்களை மேனாட்டு இலக்கியங்களில் காணமுடியும். சமகால நிகழ்வுகளுக்கு எதிர்வினை ஆற்றுவது, தற்போது தற்கால படைப்பிலக்கியங்களில் பரவிவருகின்றது. புதுக்கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்ற இலக்கிய வகைகளிலும் ஓவியம், சிற்பம் உள்ளிட்ட நுண்கலைகளிலும் கூத்து, வீதிநாடகம் உள்ளிட்ட நிகழ்த்து கலைகளிலும் இத்தகைய உத்தி கையாளப்படுகின்றது.

காலந்தோறும் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற அங்கதம் உத்தி, பக்தி இலக்கியங்களிலும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. சமணம், பௌத்தம், சைவம், வைணவம் உள்ளிட்ட சில முற்கால சமய இலக்கியங்களிலும் முக்கூடற்பள்ளு எனும் சிற்றிலக்கியத்திலும் அங்கத உத்தி எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதை ஒப்பிட்டு ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

சமயங்களும் இலக்கியங்களும்

சமண, பௌத்த இலக்கிய காலத்தில், அதாவது சைவம், வைணவம் வளர்ச்சியடையாத காலத்தில், இவை இரண்டும் தமக்குள் கருத்துமோதலில் ஈடுபட்டன. பௌத்தம், கடவுள் ஒருவரில்லை என்கிறது. சமணம் அருகனை வழிபடு கடவுளாக்கிக் கொண்டது. இரு சமயங்களும் அடிப்படையில் அற ஒழுக்கத்தையே கூறின. சமணம் தம்முள் வைதீகக் கொள்கைகளைக் கொஞ்சம் ஏற்றது. இதனால் இரு சமயப்பூசல் ஏற்பட்டது (பக்.187-2009).

மணிமேகலையில் சமயக் கணக்கர் தம் திறன் கேட்டக் காதையில், மணிமேகலை, ஆணுருவில பல சமயக் கருத்துகளைக் கேட்டுவிட்டு, பௌத்தமே சிறந்தது என்கிறார். குண்டலகேசி எனும் நூல், சமணத்தை எதிர்த்து எழுதப்பட்டது. இதற்கு எதிராக நீலகேசி எழுதப்பட்டது. இரு நூல்களும் ஒன்றை உயர்த்தி, ஒன்றை இழிவாகப் பேசின. பிற்காலத்தில் பல்லவ மன்னர், முதலாம் மகேந்திர வர்மனால் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட “மக்த விலாசம்” எனும் நாடகநூல் சைவத்தையும் பௌத்தத்தையும் பகடிச் செய்கிறது. இந்நூல் அங்கத உத்தியில் எழுதப்பட்டது.

சமணமும் பௌத்தமும் தனிமனித ஒழுக்கம், சமூக ஒழுக்கம் போன்றவற்றை தம் சமயக் கொள்கைகளாகக் கொண்டு செயலாற்றின. இவை சடங்குகளைக் கடுமையாக எதிர்த்தன. எனவே பொது வெளியில் விரைவாகப் பரவிய இச்சமயங்களை மன்னன், மக்கள் என அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். இதனடிப்படையில் சடங்குகளுக்கு முன்னுரிமையளிக்கும் சைவம், வைணவம் எதிர்க்கத் தொடங்கின. எவ்வாறு சமயப் பரவலுக்கு இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்களோ அதே இலக்கியத்தில் பிற சமயத்தைப் பகடியும் செய்தனர். அதற்கு அங்கத உத்தியைப் பயன்படுத்தினர்.

சைவ இலக்கியங்களில் முதன்மையானது தேவாரம். முதல் மூன்று திருமுறைகளை எழுதிய திருஞானசம்பந்தர், தம் தேவாரத்தில் சமணர்களையும் பௌத்தர்களையும் மிகுந்த கோபத்துடன் கடிந்துகொள்கிறார். இதற்காக தாம் பாடும் ஒவ்வொரு பதிகத்தின் பத்தாவது பாடலையே ஒதுக்கியுள்ளார். இன்னும் சில நாயன்மார்களும் இவ்வாறே இறைப் போற்றல் மட்டுமல்லாமல் பிற சமயத்தை இடித்துரைக்கும் போக்கையும் கடைப்பிடித்திருக்கின்றனர். சமணமும் பௌத்தமும் தம்முள் மோதல் போக்குடன் இருந்ததை இலக்கியத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. அதன் பிறகு, காலப்போக்கில் சைவமும் வைணவமும் தம்முள் முரண்கொண்டன. இவைகளெல்லாம் பதிவாகவும் உள்ளன.

திருபிரமபுரம் பதிகத்தில், "புத்தரோடு பொறியில் சமணும் புறங்கூற நெறி நில்லா" என்ற பாடலில், புண்ணியமில்லாத புத்தர்களும் அறிவற்ற சமணர்களும் என்கிறார்(தே.திரு.புரம்-08:1964). திருப்புகலூர் பதிகத்தில், "செய்தவத்தர் தேரர்கள் சாக்கியர் செப்பிற் பொருளில்லாக" என்ற பாடலில், குறைகளை மட்டும் கூறும் பழக்கமுடையவர்கள் பௌத்தர், சமணர் என்கிறார். மற்றொரு பதிகத்தில், ஆசியார மொழியார மண் சாக்கியரல்லாதவர் கூடி" என்ற பாடலில் மனதார வாழ்த்தும் இயல்பில்லாதவர் என்கிறார். மேலும் "ஒண்டுவரார் துகிலாடைமெய்ப்போர்த் துச்சிகொளாமை, குண்டர்களோடரைக் கூறையில்லார் கூறுவதாங்குண....." என்ற பாடலில், நிறம் பொருந்திய காவியாடை மேனியில் உடுத்தி, உச்சி வேளையில் வயறு கொள்ளாத அளவில் தின்று பொய் கூறும் உடல்பருத்த புத்தர், இடையில் உடையில்லாத திகம்பர சமணர் கூறுவதெல்லாம் நற்பண்பில்லாதனவாம் என்கிறார் (தே.திரு.பு.தி-08:1964). இன்னும் பல பாடல்களில் சம்பந்தர் அங்கதமாகப் பாடுகிறார். இவரைத் தொடர்ந்து, நாவுக்கரசர், "அறந்தெரியா ஊத்தைவாய் அறிவில் சிந்தை, யாரம்பக் குண்டரோடயர்ந்து நாளும்" (தே.திரு.எறும்பியூர் 08:1964) என்ற பாடலில் ஊத்தைவாயர், அறம் தெரியாதவர், அறியாதவர், அறிவில்லாதவர் என்று வசைப்பாடுகிறார்.

பெரியபுராணத்தில், "மேதினிமேல் சமண்கையர் சாக்கியர்தம்" என்ற பாடலில் இருசமயத்தவரின் போதனையும் பொய்யானவை, எனவே தான் அவை தேயுறுகின்றன. என சம்பந்தரின் தந்தை சிவபாத இருதயர் பாடுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது (பெரி.பு.18-2009).

வைணவர்களும் சமண, பௌத்தர்களைப் பகடிச் செய்கின்றனர். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், "வெறுப்போடு சமணர்முண்டர் வீதியில் சாக்கியர் (திருமாலை பாகரம் 18:2000)" எனும் பாடலில் சமயப் பகைமை முதிர்வுற்று, அவர்களை அழிக்கவேண்டுமென்கிறார். இவ்வாறு சைவமும் வைணவமும் சமண, பௌத்த சமயத்தை வலுவாகப் பகடிச்செய்துள்ளனர்.

முக்கூடற்பள்ளுவில் சமயக் கருத்துகள்

காலப்போக்கில் இருசமயங்களுக்கிடையே நடந்த சமயப்பூசலும் பதிவுச்செய்யப்பட்டுள்ளன. அதற்குச் சான்றாக அமைவது, முக்கூடற்பள்ளு எனும் சிற்றிலக்கியம். இவ்விலக்கியத்தில் பள்ளினின் மனைவியர் இருவர் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக்கொள்வதைப், பள்ளியர் ஏசல் என்று தலைப்பிட்டுப் பாடப்பட்டுள்ளது. இது வெறும் இரு பெண்களுக்கிடையேயான சண்டையில்லை. அவர்களின் ஊடாட்டம் சமயப்பூசலை, அதாவது அக்காலச் சமயமோதலைப் பதிவுச்செய்வதாகவே படுகிறது.

இளைய பள்ளி, சைவ சமயத்தவள். மூத்தவள், வைணவ சமயம். நெல் கணக்கில் தொடங்கும் சண்டை, படிப்படியாக நகர்ந்து தாங்கள் சார்ந்திருக்கும் சமயத்திற்குள் புகுந்துவிடுகிறது.

"சாதிப்பது உனக்கு வரும், மருதூர்ப் பள்ளி - நரிதான், பரியாய்ச்சாதித்தான் உங்கள், சம்புவல் லோடி" (மு.ப.பாடல் 161) என்கிறாள்.

அதாவது, இது தானென்று சாதிப்பது உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஏனெனில் நீ வணங்கும் சிவன், நரிகளைக் குதிரைகளாகச் சாதித்தான் என்றுரைத்தாள். அதற்கு இளைய பள்ளி, ".....கல்லைப், பெண்ணாகச் சாதித்தானுங்கள், கண்ணனல் லோடி" என்று பதிலிடுகிறாள். அதாவது, கல்லைக்கூட பெண்ணாக மாற்றி சாதித்தான் என்கிறாள். இவர்களின் உரையாடல் தொடர்வதில் பல செய்திகள் அங்கதமாகப் பகடிச்செய்யப்படுகின்றன. மூத்தவள், பெண்ணொருத்தியைப் பாகமாகக் கொண்டவன்,

தன்னை ஒரு யோகி(சிவன்) என்கிறான் என்றான். அதற்கு இளையவன், திருமகளைக் கூடியப்பின், நெய்யில் கைவிட்டவன் உங்கள் திருமால் இல்லையா? என்கிறான். மூத்தவன், தன் சொந்த மருமகனையே எரித்தவன் உங்கள் சிவன் என்றுரைக்க, மாமன் என்றும் பாராமல் கம்சனைக் கொன்றவன் தான் உங்கள் கண்ணன் என்கிறான் இளையவன்.

ஒரு பெண்ணுக்காக பொன்வண்ணமலையில் ஏறியவன், வீதிவிடங்னைத் தேர்க்காலில் இட்டுக் கொன்றவன், சுந்தரனிடம் பொய் பேசி, பித்தன் என்று திட்டுவாங்கியவன், சுந்தரனையும் விறல் மீண்ட நாயனார் ஆகியோரை கோயில் புறத்தே தள்ளியவன், நாலுமுழம் துண்டு இல்லாமல், புலித்தோலால் தன் உடம்பை மூடிக்கொண்டவன், ஊரில் இரந்துண்டும் பசியாற்றாமல், கடலில் கலந்த நஞ்சினையும் அள்ளிக்குடித்தவன், செல்லுவதற்கு வாகனமொன்றுமில்லாமல், காளை மாட்டின் மீது சென்றவன் என்றெல்லாம் மூத்தவன் சிவனைப் பகடிப் பேசுகிறான். இதற்குப் பதில் சொல்ல இளையவன் திருமாலைப் பகடிச்செய்கிறான்.

காதல் கொண்டு சீதையுடன் காட்டுக்கு ஓடியவன், மறைவாக நின்று வாலியைக் கொன்றவன், சிசுபாலன் முன் ஏழைப்போல ஒடுங்கியவன், திருமுடிச்சூட்டிக் கொள்ளாமல் நெடுந்தொலைவுச் சென்றவன், மாட்டை மேய்த்து, சோற்றுக்கு வழியில்லாமல் மண்ணை அள்ளித் தின்றவன், மாடுக்கூடப்பரவாயில்லை, போயும் போயும் பறவை மீது ஏறிப் பறக்கின்றவன் என்று அங்கதமாகப் பாடுகின்றான். (பாடல் 161-170).

சிவன், திருமாலின் அவதாரங்கள் சொல்லப்படும் புராணங்களில் இருந்து பகடிச் செய்து பாடப்படும் இவ்வங்கத உத்திப்பாடல்கள், எச்சமயம் உயர்ந்தது என்று போட்டியிடும் பாடல்களாகவே அமைகின்றன. இறுதியில் இருபள்ளியரும் சமாதானமாகின்றனர் என்பதாக முடிகின்றது. அதாவது தற்காலச்சூழலில் இருப்பது போன்று இரண்டும் ஒன்றாகிவிட்டன.

முடிவுரை

ஞானசம்பந்தரின் பாடல்களில் சமணம், பௌத்தம் சமயங்களுடன் வைணவத்தையும் வலுவாகச் சாடி, அங்கத உத்தியால் பாடுவதைக் காணமுடிகிறது. கால ஓட்டத்தில் வைணவத்துடன் இணையும் சைவம், சமணத்துடனும் பௌத்தத்துடனும் சமரசமாகவில்லை. எவ்வளவு இகழ்ந்துப் பகடிப்பேசி, கொடுமைகளுக்கு ஆட்பட்டாலும் சமண, பௌத்த இலக்கியங்களில் தங்களை எதிர்த்தவர்களைப் பகடிச்செய்வதைக் காணமுடியவில்லை. முக்கூடற்பள்ளு இலக்கியத்தில் இருசமயங்களின் உட்பூசல் பிரதிபலிப்பது, அக்காலத்தின் நிலைப்பாட்டையே. சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த இரு சமயங்கள், ஒன்றாகிவிட்டன என்பதைக் கூறுகிறது. ஒன்றை இழிபடுத்தவும் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளவும் அங்கத உத்தி பாடல்களாகப் பாடுகின்றனர். இவ்வாறு பக்தி இலக்கியங்களிலும் சிற்றிலக்கியமான முக்கூடற்பள்ளுவிலும் அங்கத உத்தியைக் கொண்டுப் பகடிச்செய்துப்பாடும் போக்கினை ஒப்பிட்டு விரிவான மேலாய்வுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது இக்கட்டுரை.

References

- Pillai, K.K., (2009) History of Tamil – People and Culture, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India
 Dakshinamurthy, A., (1994) Tamil people Civilization and Culture, Yazh Publishinig, Chennai, India
 Sittrambalam, (2006) Periyapuram, Gangai book stores, Chennai, India
 Sambanthar, (1964), Devara thirupathiga thiratu, Kazhaga veliyedu, Chennai, India
 Durai Rajaram, (2000) Manimegalai, Mullai Nilayam, Chennai, India
 Lena Tamilvanan, (1986), Mukoodatpallu moolamum theliuraiyum, Manimegalai press, Chennai, India
 Kannan, V., (1985) Literary Comparison, Mohan Pathippagam, Chennai, India
 Mayilai Venkatasamy, Samana and Tamil, Sri Shenbaga pathippagam, Chennai, India

Tamilannal, (2009) Tholkappiyam, manivasagara pathippagam, Chennai, India

Ramasubramaniam, (2000), Naalayira Divya Prabandham (Moolamum Uraiyum), Chennai, India

The Random House Dictionary – Jess Stein, New York.1967

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License